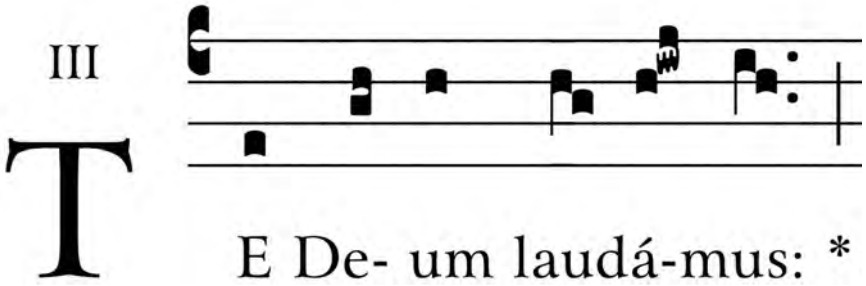

Srdečně vás zvu na děkovný koncert
v neděli 28. dubna 2019 v 15:30 hodin v kostele sv. Michaela.

Ve chvíli, kdy uzavírám 60letou varhanickou službu s díky za všechny Boží dary,
jež jsem dostala já i zpěváci chrámového sboru,
kteří budou zpívat skladby z období naší 25leté koncertní činnosti
zaměřené ke chvále a oslavě Boha a Panny Marie.

„Zpívejte Hospodinu, jeho věrní,
a vzdávejte díky jeho svatému jménu.“

Žalm 30, 5

Květa Šafářová
regenschori

Jsme tu pro Boha a pro Vás! Nebojte se nás navštívit.

Římskokatolická farnost děkanství Polička
náměstí Bohuslava Martinů 1, 572 01 Polička
www.farnostpolicka.cz farar@farnostpolicka.cz
Kancelář: +420 461 725 172 Kněz: +420 608 719 872
IČO: 49324675 č. ú.: 1282832319/0800

Farní posel vychází pro vnitřní potřebu farnosti Polička 11x v roce.
Náklady na výtisk jsou necelých 10 Kč.
Další číslo vyjde 5. května 2019, uzávěrka je 28. dubna 2019.
Příspěvky zasílejte na: posel@farnostpolicka.cz
Fotografie: Štěpánka Dvořáková, Jitka Balášová,
Vojtěch a Jakub Klimešovi, Róza Vymětalová
Korektury: Marie Hamanová
Za obsah odpovídá: P. Tomáš Enderle

Římskokatolická farnost děkanství Polička

FARNÍ POSEL

DUBEN 2019

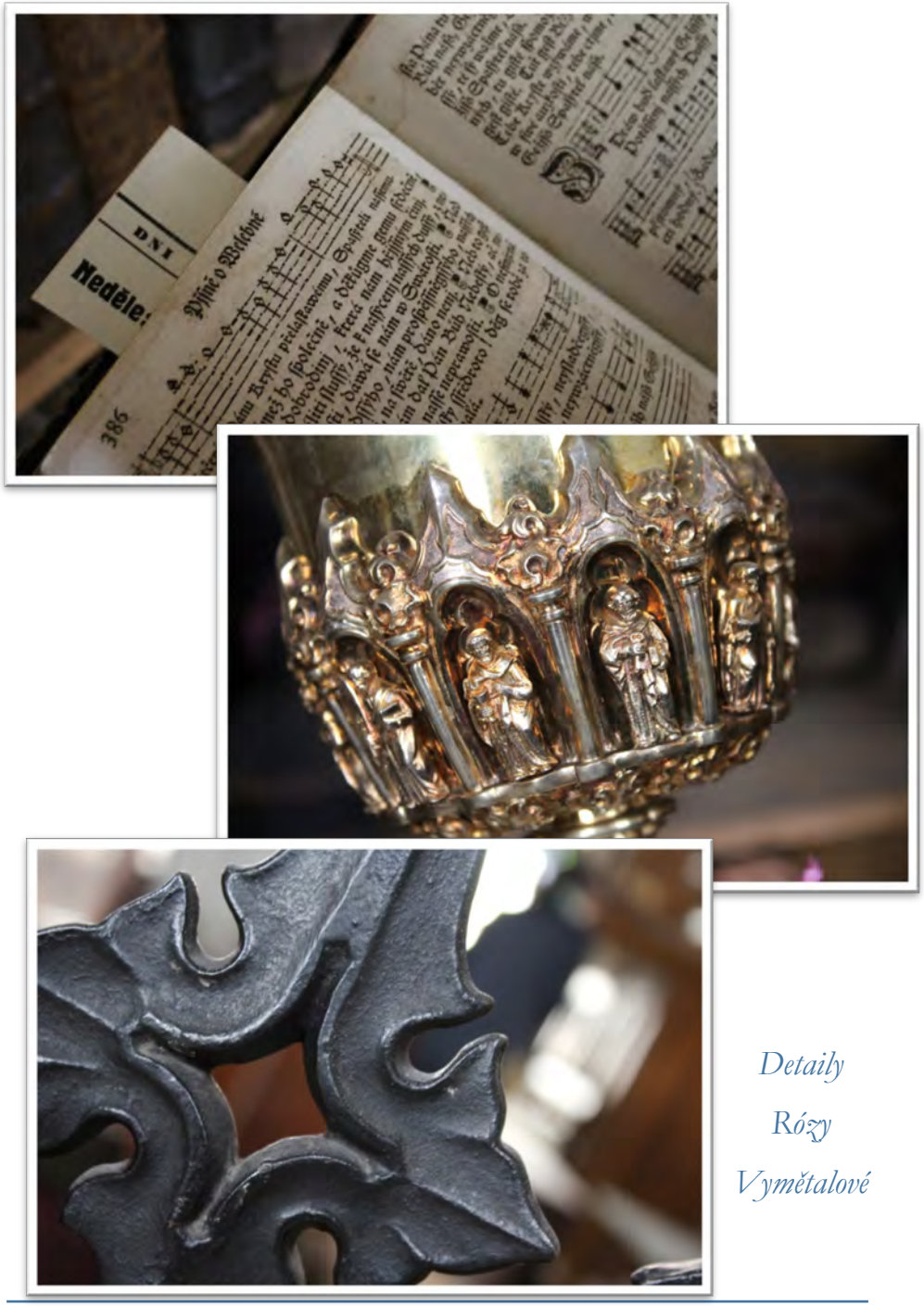

Detaily

Rózy

Vymětalové

13 ZPRÁV,

které by Vám neměly uniknout

26. února... proběhla kontrola požárního preventisty pana Pirkla. Dopadla dobře, ale přeci jen … kdyby někdo z vás měl kontakt na levného revizáka ...

2. března... manželé Zubrovi vyprávěli v Poličce vikariátní mládeži, proč být křesťanem v dnešní době.

3. března... k poličským oltářům přistupoval tuto neděli mimořádně P. Stanislav Tomšíček. Sbírka určená na opravu svojanovské fary dosáhla takové výše, až otec Tomáš téměř záviděl. Ale jelikož kněží závidět neumějí, byl akorát na své farníky hrdý.

6. března… rodná sestra otce Tomáše reklamovala délku mše svaté slovy: *„Co to má být? Mše svatá na Popeleční středu za tři čtvrtě hodiny hotová? To u nás ve všední den za 45 minut od začátku nemáme ani po kázání.“* Tímto prosíme farníky, kteří považují poličské mše za příliš krátké, aby se nám hlásili. Kdyby byl velký zájem, pak není nejmenší problém slavit eucharistii důsledněji a samozřejmě déle.

11. března... na setkání mladých kněží ve Stodůlkách ukazovali někteří z nich ostatním sérii krátkých videí o mši svaté, kterou vytvořili pro youtube kanál serveru liturgie.cz. Ostatní pokyvovali hlavou a uznali, že mají právo machrovat.

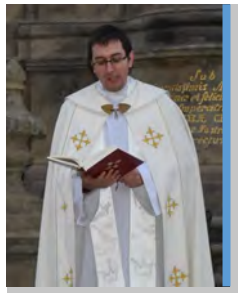

Slovo kněze

na úvod

Drazí farníci a milí čtenáři,

minule nám klepal na dveře půst, tentokrát se již těšíme na Velikonoce. Správné prožití nejdůležitějších svátků v roce není vůbec snadná záležitost, proto se také musíme 40 dní připravovat. Tentokrát to bude o to komplikovanější, že budeme velikonoční obřady prožívat v „exilu“ u svatého Michaela.

Přes mnohá rozvažování jsem se rozhodl proti mimořádnostem a novotám, například zmnožení velikonočních obřadů. Přesto doufám a věřím, že farníků, kteří chtějí prožívat Velikonoce ve společenství víry, je více, než se pohodlně vejde do našeho hřbitovního kostelíka. Proto prosím každého z Vás, aby zvážil, zda neslavit Velikonoce účastí na bohoslužbách v nějaké nedaleké spřátelené farnosti. Rozpis velikonočních bohoslužeb v Poličce a okolí najdete uvnitř Farního posla. Děkuji za pochopení a všem Vám žehnám.

P. Tomáš Enderle

AMDG, na slavnost Zvěstování Páně,
L. P. 2019

16. března... proběhlo setkání akolytů farnosti. Po půlhodinové adoraci si společně oživili předpisy, kterými se tato služba řídí, a také si vyslechli referát o tom, jak se budoucí akolyté (včetně našich třech mlaďochů) připravují na svoji službu o víkendech v Hradci Králové.

20. března... otec Tomáš přišel na zkoušku chrámového sboru v Poličce, aby slyšel názory na řešení problémů způsobených blížícím se uměleckým důchodem paní Květy Šafářové. Chrámový sbor v budoucnu zřejmě nebude nacvičovat tak intenzivně a v důsledku toho bude na nějaký čas liturgická hudba v poličské farnosti poněkud skromnější.

24. března... se manželům Zubrovým narodil malý Daniel. Docela dobrý způsob, jak být křesťanem v dnešní době.

25. března... na městě proběhlo další kolo jednání o podpoře opravy kostela sv. Jakuba ze strany města a o možném odprodeji zahrádkářské kolonie městem.

... při slavnostní mši svaté se vypravila navštěvovat rodiny naší farnosti putovní svatyňka Třikrát podivuhodné Matky a Královny. Do domova každého z okruhu přihlášených farníků svatyňka zavítá na pár dní každý měsíc.

26. března... proběhla v kostele sv. Jakuba jedna z přátelských bitev ohledně barvy vnitřní výmalby kostela. Špatná zpráva je ta, že oranžovo-zelená otci Tomášovi neprošla. Dobrá zpráva je, že kostel přeci jen bude světlejší, než býval.

31. března… si při uzávěrce časopisu otec Tomáš uvědomil, že se mu stále ještě nikdo nepřihlásil na post redaktora.

1. dubna... proběhl kontrolní den opravy varhan od sv. Jakuba v Krnově. Pan varhanář Ponča vůbec nevyloučil, že kdyby vše šlo hladce, mohli bychom si na varhany kostele svatého Jakuba zahrát už v létě příštího roku. Tak uvidíme.

Proč být křesťanem v dnešní době?

V sobotu 2. března se v Poličce konalo setkání mládeže litomyšlského vikariátu s velmi zajímavým tématem: Proč být křesťanem v dnešní době?

To je otázka, na kterou jsme si během celého setkání odpovídali. První částí byla mše svatá začínající ráno v 9 hodin, kterou ke všeobecné spokojenosti sloužil litomyšlský farní vikář Jenda Pitřinec. Celou bohoslužbu doprovázela poličská schola. Druhou částí setkání byly seznamovací hry a následně jeden ze tří vrcholů vikariátka – povídání manželů Aničky a Martina Zubrových o jejich cestě k Bohu. Následná diskuse ve skupinkách na dané téma už byla pouhou třešničkou na dortu.

Celé vikariátní setkání bylo zakončeno skvělým obědem a po povinném úklidu už nás čekala pouze cesta do našich domovů. Účast byla hojná, sešlo se nás skoro 50 mladých. Z mého pohledu to bylo úžasné setkání a díky patří všem, co se na něm jakýmkoli způsobem podíleli.

Anežka Bubnová

„Mládežníci, nebojte se být svatí.
Vzlétněte vysoko, mezi ty, jejichž cíle jsou hodny synů a dcer Božích.“

Jan Pavel II.

Obraz Boží v každém z nás

Asociace a poděkování za přednášku o Stvoření Adama

„Nebudete se na mne zlobit, když se Vás na něco zeptám?“

„Ne. Proč bych měl? Co máte na srdci?“

Je neděle, Boží den, a já stojím sám na zastávce, kdy marně hledám nejbližší spoj.

„Jsem nezaměstnaná, nemám peníze na léky, mám recepty, věříte mi?…“

„Dobře. Tak jo, půjdeme do lékárny ke Kauflandu a já Vám ty léky koupím.“ Následuje udivená odpověď: „Vy byste se mnou vážně šel?“ Jdeme. Cestou mi paní kolem 50 let vyprávěla svůj osud, podlomené zdraví, čekání na invalidní důchod, staří rodiče v Praze, kdy nemá ani na jízdenku…a chápe mne, že lidé jsou různí, že jsem už několikrát někomu naletěl, respektive, že si za mne dávali do trumpety, jako například když jsem vezl dva chlápky do vzdáleného města údajně za popálenou holčičkou s tím, abych počkal na třetího, kdy prý šlo o život, kdy mi prý po příjezdu i zaplatí benzín, kdy si cestou chtěli koupit basu piv v marketu, abych jim zastavil… nezastavil, nepočkal na třetího, vždyť jde přeci o život!? Po příjezdu našli jen tisícovku a nikdo jim prý nerozmění… mávl jsem a usmál se. Ale také mezi jinými byli skutečně potřební, kdy jedna slečna mi chtěla dát do zástavy prstýnek za půjčení peněz na jízdenku, pán, invalidní důchodce ze Slovenska, kterému neplatí průkazka v Čechách a nemá na doplatek lístku, který mi přinesl ukázat, že si ho opravdu koupil……, stopující důchodce bezdomovec, který jede bez peněz s malým kufříkem ubytovat se do sociálního zařízení, protože po smrti manželky přišel o byt, slzy ve tváři krásného dědečka-bývalého hudebníka, někam, kde mu nabídli nocleh….

V lékárně paní vyndá recepty, usměvavý lékárník přinese léky, vše popíše, ač je vidět, že paní ví, kolik a kdy, já doplatím směšnou částku a do ruky jí dám peníze se slovy: „Na jídlo.“ Úsměv vděku obou, ona za peníze, já že jsem se nezklamal a vytratím se ven, na výpadovku, zas na stopa. V srdci se rozplývá teplo neděle a jeho slov: „Pomoc bližnímu svému.“

V každém z nás je obraz Boží, v každém člověku je nezcizitelná důstojnost – láska Boží, ale mnozí HO nevidí. Pamatuji si vyprávěný příběh z 19. století jednoho dříve skvělého a bohatého mistra rytce skla, který se stal ve stáří samaritánem, dobrovolně zchudlý se vrátil a byl najednou v očích druhých podivínem, z boháče chuďasem, co má jen skromný přístřešek ve skalách kopce Hübel…a jak znevážil důstojnost, ukradl panu faráři v neděli kuřecí pečínku ze stolu od oběda, aby ji dal jiným. A dnes se za jeho práce v aukcích platí horentní sumy. Kdo z těch kupců ale ví o životním příběhu a dramatickém konci uschovaném za krásou křišťálového umění? Krása křehkosti a průzračnosti duše, kdy rytcem je Bůh.

V někom hoří, září, v někom pohasíná, doutná Boží láska. Vždy to Bůh myslí s člověkem dobře a nenaloží mu na záda nikdy víc, než unese. Máme zkušenosti, předsudky podle zevnějšku. Musíme, než promluví, než vyslechneme prosbu jiných, je odehnat od spořádanosti svých životů?

Rád jsem chodil na mši ke sv. Ignáci v Praze na Karlově náměstí, kde tradičně již před vchodem lidé žebrali o peníze na jídlo…, kdy z úst pana faráře vyšla naléhavá výzva, abychom po mši nedávali peníze žebrákům u kostela, že jim tím nepomůžeme a stále budou spoléhat na náš soucit či vykoupení špatných pocitů věřících po mši svaté.

Díval jsem se zpovzdálí, jak žebráci nedostali peníze, jak lidé prchali před nataženýma rukama před sebou, jak žebrající nevěřili svým očím, jak jedna řádová sestra jim dala namazaný chleba v sáčku…vzali si jen někteří. V uších mi znělo: „Hladové nasytil a bohaté poslal pryč s prázdnou.“

Pochopil jsem už dávno, že jsou lidé a lidé. Lidé, kteří čekají před otevřením kostela Ill Jessu v Římě nikoliv z důvodu nedočkavosti prožít brzkou ranní eucharistii, či se v tichu se sepjatýma rukama pomodlit, ale s chladným podzimem se jen ohřát ve vytápěném kostele, kdy okamžitě v lavici bezdomovci usnou, kdy je nikdo nevyháněl, ač by možná zabírali místo k sezení jiným lidem-křesťanům.

Bůh hledal člověka, stvořil Adama k obrazu svému, vdechl do vytvarované hmoty hlíny veliké tajemství života, svobodu, naději, víru, lásku, důstojnost, lidskou božskost, zrcadlení Jeho. Bůh hledal člověka a člověk dnes nepřichází, člověk nehledá Boha. Jeho Krásnoobraz je v každém z nás.

Házíme perly sviním? Foukejme do doutnajících uhlíků ze svého obrazu, tím svým Málem, to je lidským teplem dechu z duše. A raději se v radosti přesvědčme, že jsme se mýlili , že potřebný tiše bušil na vrata a my mezi tisíci jinými hlasy konzumu HO uslyšeli a otevřeli.

Slovy Švejka: „Lidi, neblázněte, jsme přece lidi!“

Václav Frömmel (Jimramov)

Co znamená CHOS?

Kukátko do Charity

Vážení přátelé z poličské farnosti, po minulém úvodním slově a našem vyznání, že Charita skutečně chce být součástí církve a kotvit v jejím lůně, nastává slíbený okamžik, kdy Vás na stránkách Farního posla postupně seznámíme s našimi službami. Víme, že mnozí je znáte, ale také víme, že mnozí se stále podivujete, co všechno děláme. Dnes se zastavíme u nejstarší služby, na jejímž základě poličská Charita vznikla.

Jedná se o tzv. „domácí péči“, specializovanou, odbornou zdravotní službu poskytovanou pacientům přímo v jejich domácnosti. Oficiálně se nazývá Charitní ošetřovatelská služba, což pro usnadnění komunikace zkracujeme na „CHOS“. Činnost začala vykonávat už v roce 1991 a byla předvojem samotného vzniku Farní charity Polička 1. června 1992.

Co se pod touto zvukomalebně nelahodnou zkratkou skrývá?

Naše zdravotní sestřičky! Asi je znáte. Jezdí po Poličce a okolních vesnicích v modrých nebo bílých autech, mají slušivé modré oblečení s charitním znakem a táhnou s sebou minimálně dvě kabely. V jedné, větší, vozí všechny zdravotnické propriety a v druhé zdravotní dokumentace pacientů. Každé ráno, sedm dnů v týdnu, ať je svátek nebo pátek, vyrážejí na „turné“ po Poličce a do těchto vesnic: Borová, Březiny, Jedlová, Korouhev, Lačnov, Lubná, Pustá Rybná, Sádek, Sebranice, Stašov, Telecí za pacienty, aby je ošetřili. Nevydávají se k nim o své vůli, ale „vysílá“ je pacientův ošetřující lékař. Na základě jeho indikace mohou sestry v domácnosti provádět například ucelenou péči o nepohyblivého pacienta, ošetřovatelskou rehabilitaci a nácvik soběstačnosti, aplikaci injekcí, zaučení pacienta a jeho rodiny v podávání inzulínu, provádějí převazy pooperačních ran, proleženin a bércových vředů, odběry krve a jiného biologického materiálu, pečují o stomie (kolostomie, nefrostomie, tracheostomie), podávají infuzní terapii k zajištění hydratace pacienta, měří fyziologické funkce (krevní tlak, puls, glykémie apod.) či dělají peritoneální dialýzu. Samostatnou kapitolou je péče o umírající prostřednictvím Domácího hospice sv. Michaela.

Zdravotní služby pacientům poskytujeme zdarma, jelikož jsou hrazeny ze zdravotního pojištění. Poličská Charita má uzavřenou smlouvu s nejběžnějšími zdravotními pojišťovnami v ČR: VZP, ZPMV, VoZP, ČPZP.

Tým sestřiček tvoří osm zdravotních sester s minimálně tříletou praxí u lůžka v nemocnici. Celkový úvazek pracoviště je 5,6, to znamená, že využíváme i zkrácených pracovních úvazků a dohod. Kromě odbornosti, samostatnosti, rozhodnosti a jisté dávky odvahy se od zdravotních sester vyžaduje také řidičská dovednost, protože bez auta se neobejdou. Z těchto důvodů se vhodné pracovnice poměrně těžko hledají. V současné době máme pracovní podstav a usilovně hledáme do týmu další posily.

Práce v CHOS je dost. Vloni jsme ošetřili 288 pacientů a devíti jsme dosloužili v domácím hospici. Číslo se nemusí zdát příliš vysoké, ale nejde jen o kvantitu, ale i intenzitu péče. K některým pacientům dojíždíme intenzivně po ohraničenou dobu, dokud se jejich zdravotní stav nezlepší a pak péči jejich lékař ukončí. U jiných máme pravidelné návštěvy během celého roku a u těžce handicapovaných lidí i vícekrát denně s výhledem, že domácí zdravotní péči budou pravděpodobně potřebovat po celý zbytek života.

Jak můžete službu CHOS pro sebe nebo pro své blízké získat? Vyžaduje-li to váš zdravotní stav, požádejte o ni svého ošetřujícího lékaře při propuštění z nemocnice, nebo o ni žádejte svého obvodního lékaře. Máte-li jakékoliv dotazy k této problematice, obraťte se na vrchní sestru CHOS Želku Plecháčkovou (tel. 731 598 817, e-mail: chos@pol.hk.caritas.cz). Sídlí v Charitním domě III. ve Vrchlického ulici v Poličce.

Na Charitní ošetřovatelskou službu logicky navazují další: domácí hospic sv. Michaela, půjčovna zdravotních pomůcek, Charitní pečovatelská služba a osobní asistence. I k nim se v pokračování na stránkách Farního posla postupně dostaneme. S přáním, abyste naše služby co nejméně potřebovali, se s vámi do příštího vydání loučí…

Štěpánka Dvořáková

Trocha historie …

675 let pražského arcibiskupství

Dne 30. dubna 1344 (675 let) povýšil papež Kliment VI. bulou „Ex superne providentia maiestatis“ pražské biskupství založené v roce 973 na arcibiskupství, vyčleněné z pravomoci mohučského arcibiskupa, a byla mu podřízena jak diecéze olomoucká, tak i nově zřízená diecéze litomyšlská. Prvním arcibiskupem se stal Arnošt z Pardubic, který spolupracoval na založení pražské univerzity, jejíž formální hlavou (kancléřem) byli pražští arcibiskupové.

Klement VI. (rodným jménem Pierre de Rosieres), (1291 hrad Maumont, Corrèze, Francie – 6. prosince 1352, Avignon, tamtéž) zvaný Veliký, byl papež francouzského původu, čtvrtý v avignonském exilu, vládl od 7. května 1342 až do své smrti.

Arnošt z Pardubic (25. března 1297, Hostinka – 30. června 1364, Roudnice nad Labem) byl posledním pražským biskupem (1343 - 1344) a posléze prvním arcibiskupem a metropolitou českým (1344 - 1364). Pocházel z rodu pánů z Pardubic, který svůj původ odvozoval od společného předka Malovců. Narodil se jako nejstarší ze čtyř synů Arnošta z Hostýně (dnes Hostinka) a paní Adličky. Pohřben byl v Kladsku ve farním kostele Nanebevzetí Panny Marie.

P. Karel Pečený

Před 205 lety 13. dubna 1814 zemřel po těžkém utrpení ve svém rodišti v Poličce P. Karel Josef Pečený, farář v Sulkovci v letech 1806 – 1814, kde byl také na své přání pochován. Narodil se roku 1774 jako syn primátora Matěje Pečeného (někdy také Pečenovského) majícího dům na náměstí č. 16 (dnes Restaurace THT). Kněžské svěcení přijal roku 1801 v Hradci Králové a jako kaplan působil v Poličce.

Z tohoto rodu bylo několik kněží, z nich tři působili na konci 17. a v první polovině 18. století v Tuklatech u Prahy. Zásluhou Jakuba Ignáce Antonína Pečeného byl v Tuklatech postaven roku 1688 kostel sv. Jana Křtitele. Václav Pečený tam za svého působení roku 1717 na svoje náklady nechal postavit sochu Immaculata, v letech 1729 – 31 vybudoval faru a roku 1746 byla postavena socha sv. Jana Nepomuckého.

Jakub Ignác Antonín Pečený a František Hynek Pečený, tuklatský farář a vyšehradský kanovník, založili dvě Nadace ke studiím gymnaziálním a bohosloveckým, které byly funkční ještě na počátku 20. století.

Osobu primátora Pečeného (úřad zastával r. 1780) zasadil do děje poličské pověsti P. Josef Ehrenberger (1815 - 1882), korouhevský rodák a někdejší sídelní vyšehradský kanovník, kterou pod názvem Anežka zdramatizoval František Zákrejs a dodnes ji poličští ochotníci při významných událostech hrají.

Květný pátek

Ve Sloupu v Moravském krasu se nachází mariánské poutní místo s kostelem Panny Marie Bolestné z roku 1754. Letos si připomínáme 265 let, kdy byl tento chrám dostavěn a posvěcen. Poutní místo je spojeno s úctou k milostné soše Panny Marie Bolestné, která ve Sloupě trvá již téměř 300 let. Tento chrám býval v minulosti cílem mnoha poutníků z Poličky a okolí. Do tohoto chrámu byl také na začátku minulého století prodán jeden z největších a nejkrásnějších betlémů v Poličce, který vytvořil prýmkař Burkhard Šimáček (1844 – 1905). Tento betlém, asi 12 m dlouhý, dnes již neexistující, byl z poličských betlémů ojedinělý jak tvorbou, tak svou kompozicí. Jeho figurky měly vyřezávané ruce, nohy a hlavičky, které byly spojeny drátkem; těla byla ovinuta koudelí a oblečena do látkových šatů, vypravených mnohdy s velkou nádherou. Kromě obvyklé scény znázorňovalo betlémské panoráma i množství jiných výjevů: Zachariášovu oběť, vraždění neviňátek, po Třech králích přibylo Očišťování Panny Marie, později i útěk do Egypta. Ale současně to byl i betlém pašijový, neboť počátkem postu postavil Šimáček do betlému Krista v Getsemanské zahradě. Byl zde i ráj s vyřezávanými zvířaty, pestrými exotickými ptáky a bujnou vegetací.
Hlavními body poutní sezóny ve sloupském chrámě jsou církevní svátky Květný pátek (letos připadá na 12. dubna) a třetí neděle v měsíci září (po svátku Panny Marie Bolestné 15. září). Na Květný pátek se podle starobylé tradice vysluhuje sedm po sobě jdoucích mší ke cti sedmi bolestí Panny Marie.
Květný pátek, dnes již v církvi zaniklý svátek, který má svoji tradici na tomto poutním místě, má tuto historii:
V den po svátku Povýšení svatého kříže vzpomíná církev na bolesti Panny Marie, která trpěla ve spojení se svým Synem. V 15. století se začíná šířit úcta k jejím sedmi bolestem:
1. při předpovědi Simeonově (Lk 2, 34 – 35),
2. při útěku do Egypta (Mt 2, 13 – 15),
3. při hledání ztraceného Ježíše v jeruzalémském chrámě (Lk 2, 41 – 52),
4. při cestě na Golgotu,
5. při ukřižování Ježíše,
6. při snímání Ježíše z kříže,
7. při ukládání Ježíše do hrobu.
Od roku 1423 se začala slavit památka Panny Marie Bolestné v pátek před Květnou nedělí a v roce 1727 bylo její slavení rozšířeno pro celou církev. Od roku 1667 ji slavil řád servitů jako hlavní svátek třetí zářijovou neděli. Pius VII. zavedl (1814) i tento druhý svátek pro celou církev jako poděkování za svůj šťastný návrat ze zajetí a v roce 1913 byl pro něj stanoven den 15. září. Při úpravě kalendáře po II. vatikánském koncilu byly oba tyto svátky spojeny v jeden a slaví se v již zmíněný patnáctý zářijový den.

Pius VII., vlastním jménem Barnaba Niccolò Maria Luigi Chiaramonti (14. srpna 1742 – 20. srpna 1823 Vatikán), byl benediktinský mnich, který od 14. března 1800 až do své smrti zastával funkci papeže.

dvoustranu připravil Mirek Anderle

KOLEČKO OTÁZEK PRO ÚČASTNÍKY PŘEDNÁŠEK

… aneb co jsme zažili v Divadelním klubu

Michelangelo a jeho dílo Stvoření Adama, Rembrandtův obraz Návrat ztraceného syna a Leonarda da Vinciho Poslední večeře - tři světová díla od tří mimořádných umělců, na nichž poličský kněz Tomáš Enderle po tři únorové úterní večery představoval křesťanské hodnoty: Člověk jako obraz Boží, Boží milosrdenství versus milosrdenství lidské a Bůh s konkrétní lidskou tváří.

V pohodlí zaplněného sálu Divadelního klubu se sklenkou vína nebo půllitrem piva v ruce mu víc jak hodinu mimořádně pozorně naslouchali kovaní farníci i ti, co se sami označují za „neznabohy". Asi se jim líbilo, protože přišli poprvé, podruhé i potřetí... Co je do Divadelního klubu táhlo a co si z něho domů odnesli, to jsme se pokusili zjistit následující otázkou: **„Už víte, co vlastně jsou ty křesťanské hodnoty, aneb co Vám dalo trio přednášek pátera Tomáše?"** Odpověděli nám:

Josef Hegr, 40 let, dělník

Přijde mi, že křesťané spolu drží jako sestry a bratři. Myslím si, že většina z nás potřebuje Pána Boha, protože je v nás pýcha, která nám brání v našem životě, ale když se člověk obrátí k Bohu, dokáže si přiznat chyby. Na přednáškách jsem se cítil dobře, bylo to dobře zvolené prostředí a udělalo to na mě dobrý dojem. Je důležité, abychom se my křesťané naučili rozlišovat zlo, protože tím dokážeme růst. Ale čekal bych u nás víc projevů radosti. Měli bychom se ji učit dávat najevo. Vždyť v sobě máme Boží Slovo.

Václav Kopecký, 58 let, řidič

Byl jsem jen na dvou přednáškách, první jsem nestihl kvůli práci. Zaujal mě úžasný přehled pana faráře, jak to dokázal podat. Bylo to krásně srozumitelné, i když pro mě těžké. Nejsem zkrátka studovaný. Přemýšlel jsem o tom, kdo malířům vedl ruku, když malovali. Za tím musel být Bůh, protože by to běžného člověka takto nenapadlo. Velice se mě dotkl výklad o obrazu Návrat ztraceného syna. Uvědomil jsem si, že je to přesně o nás, o lidech. Bůh nám slíbil, že ať uděláme jakoukoliv chybu, čeká na nás s odpuštěním a otevřenou náručí. Máme velkou naději, že nás Pán obejme a budeme jeho.

Ellen Erbesová, učitelka hudby

Zajímám se o estetiku i etiku, proto jsem si nenechala ujít ani jednu přednášku pana faráře Tomáše Enderleho v Divadelním klubu. Napadlo mě, že by se mohlo jednat o zaujatou církevní prezentaci, ale tato myšlenka se po prvním večeru rozplynula. Pokaždé jsem se dozvěděla něco nového. Mnoho z vyřčeného mě následně nutilo k zamyšlení a k dalšímu dohledávání informací. Přednášky byly atraktivně a moderně připravené. Prezentace i besedy byly na úrovni. Oceňuji odvahu pana faráře zcela jasně se vymezit k některým ožehavým problémům dnešní doby. Atmosféra všech tří večerů byla příjemná. Divadelní klub získal další rozměr pro setkávání lidí a já jsem mohla poznat pana faráře. Už se těším na avizovanou *Božskou komedii* od Danteho.

Jana Báčová, 69 let, důchodkyně

Odnesla jsem si asi toto: Bůh je nejvyšší a musíme ho poslouchat. V Divadelním klubu to bylo strašně příjemné, pěkné, poučné a šla bych zas. Ten nápad ukázat křesťanské hodnoty na obrazech byl originální. Každý přednáškový díl byl úplně jiný. S nadšením například vzpomínám, jak nám na obrazu Poslední večeře pan farář představoval apoštoly... Bylo to nádherné. Já jsem se s takto podaným výkladem dosud nesetkala.

Jan Večeřa, 67 let, vedoucí výroby

Přednášky byly perfektní, dobře podané a srozumitelné a měly skutečně úroveň. Nebyla to žádná ztráta času. Byl jsem skutečně nadšený z výkladu pana faráře. Ocenil jsem i to, jak reagoval na dotazy. Dokázal odpovědět bez známky agrese a rozdmýchávání konfliktu, a to i na ostřejší otázky. Pro příští rok by měl určitě další přednášky připravit. Myslím si, že lidé čekají, že ještě něco dalšího bude následovat. Těšil bych se na to.

MUDr. Simona Dvořáková, 48 let, lékařka

Bylo to příjemné zpestření a obohatilo mě to. Na dnešní dobu, kdy se selský rozum naprosto vytrácí, by člověk měl tyto věci slyšet a měl by je zařadit do svého běžného života.

Mgr. Miluše Uttendorfská, 55 let, středoškolská učitelka

Co jsou to křesťanské hodnoty, jsem trochu věděla, protože jsem byla v jejich duchu vychovávána babičkou i rodiči, ale rozhodně mi to dalo nový pohled právě v souvislosti s kulturními díly. Určitě mě to obohatilo. Pokud mohu přednášky hodnotit z hlediska pedagoga, byly skutečně profesionálně připravené a myslím, že přijatelné jak pro laiky, tak pro odborníky. Všechna tři představená díla jsou obecně známá. Obzvlášť mě zaujal obraz Návrat ztraceného syna. Vloni jsme byli v Petrohradě v Ermitáži a dlouho jsme právě před tímto dílem s manželem stáli a přemýšleli o něm. Ale až při této přednášce mi došla spousta souvislostí, co všechno se dá z tohoto obrazu vyčíst.

Ing. Jiří Koráb, 47 let, konstruktér

Já jsem nevěřící katolík. Jsem pokřtěný, ale církevně nevedený. Uvědomuji si, že naše civilizace vyrůstá z křesťanských kořenů a jsou mi blízké. Ty přednášky mě zajímaly opravdu z pohledu umění, jak se víra autorů promítla do jejich tvorby. Ne se všemi pohledy pana faráře jsem souhlasil, protože byly řečeny z pohledu církevního hodnostáře, ale bylo to hodně zajímavé a rád jsem si to poslechl. Bylo tam hodně postřehů, které si člověk sám neuvědomí, a ty symboly bez znalostí neobjeví.
U obrazu Stvoření Adama jsem s panem farářem vedl diskusi ohledně významu anděla s ženskou tváří, kdy jsem navrhl interpretaci, že tento anděl představuje hřích v podobě ženy. Tento můj výklad pana faráře nepotěšil.
A ještě s jednou věcí jsem nesouhlasil, a to, když několikrát srovnával náš křesťanský pohled s názory na imigranty. Myslím, že bylo nad rámec debaty o křesťanských hodnotách a zasloužilo by si to jinou diskusi.

Mgr. Anna Hebronová, 36 let, lektorka

Mně to pomohlo si hodnoty ujasnit, protože často slýchám i od katolíků různé názory na kontroverzní témata, viz uprchlíci, vězni... Samotné mi někdy chybí argumenty, kde jsou hranice bránit naši společnost a čím je pro mě křesťanství křesťanstvím - například milosrdenství. Příjemně mě překvapilo, jaká byla účast a rozhodně bych tyto přednášky doporučila všem, ať si je stáhnou. Je to údajně na farním webu.

Petr Ptáček, 41 let, truhlář

Byl jsem na poslední přednášce, takže zas takový přehled nemám. Čekal jsem trochu něco jiného. Čekal jsem, že se bude rozebírat obraz a z toho obrazu budou vyplývat konkrétní křesťanské hodnoty. Překvapilo mě, že v druhé půlce byla zmiňována taková zvláštní teorie, v níž se mluvilo o nějaké víře, kterou uznávají v Americe. Jenže to z padesáti procent bylo něco, co se za křesťanské hodnoty vůbec nepovažuje. Přitom nebylo řečeno nic proti těmto negativům,

ani jak by to mělo být správně. Pozval jsem na přednášku své rodiče, kteří nechodí do kostela, a oni tam přišli, aby se dozvěděli, co to ty křesťanské hodnoty jsou. Ale nedozvěděli se je. Po křesťanské stránce je ta filosofie vůbec nezaujala, ale líbil se jim rozbor obrazu. Jenže víra nemůže být pouze pro vědce. Mělo to být lidovější, aby to mohli pochopit i křesťansky nepraktikující obyčejní lidé.

Bc. Zuzana Mohelníková, 29 let, sociální pracovnice

Přednášky mi připadaly srozumitelné, zaujalo mě propojení křesťanských hodnot s popisem obrazu. Hodně jsem vnímala osobnost pana faráře. Má mnoho nastudováno, když mu někdo položí dotaz, umí adekvátně reagovat a propojovat informace z teologie, umění a historie. Trochu jsem tam šla i proto, že ho znám a ráda si ho poslechnu.

Róza Vymětalová, 19 let, studentka

Mně se líbilo, jak to měl pan farář připravené a jak o tématu uměl mluvit skoro spatra. A taky mě přednášky pomohly při studiu, protože dějiny umění bereme ve škole. Bylo to pro mě srozumitelné, a co se mé víry týká, ukázal se mi nový směr, jak se dá o víře mluvit a jak se nad ní dá přemýšlet.

Petr Škvařil, starosta obce

Křesťanské hodnoty jsou tak, jak je vnímám já, Něco, co nám umožňuje dobré soužití mezi lidmi a přitom dává smysl našeho života.
To Něco je Desatero, které je vlastně deset dobrých rad, jak obstát před Bohem a lidmi, ale ne v žádném případě deset zákazů, co nedělat.
Náš pan farář Tomáš Enderle zvolil cestu jít před širokou veřejnost, tedy mimo jeho domovskou půdu, tj. faru a kostel, ale poličský Divadelní klub. Cyklus měl rozdělen na tři na sebe navazující přednášky a jako motiv si vybral známá umělecká díla a hlavně osudy jejich autorů.
Každý z posluchačů si jistě vytváří nějaký svůj intimní vztah k Bohu, duchovnímu životu a takto poutavě lze oslovit i lidi, kteří jsou na cestách hledání hodnot.
Osobně mne zaujal jeho nadhled, lehká sebeironie a velmi dobrá příprava k daným tématům a jako takový bonus pro všechny, kdo na přednáškách nebyli -- jsou na internetu. A zde objevíte další a další zajímavé promluvy.

Děkujeme dotazovaným za ochotu otevřeně odpovědět a panu faráři za vynaložené úsilí, s nímž pro poličské připravil náročný a nevšední vzdělávací program pro tři zimní večery.

Reakce posbíraly Štěpánka Dvořáková a Anna Navrátilová

Počtěte si: Cesta ke svobodě

Maria Calasanz Ziescheová - Dokonalá svoboda

Cítíte se svobodní, nebo spíše přivázaní na provaze práce, povinností, toho, co bychom měli a neděláme, svázaní okolnostmi, dobrými předsevzetími, které nás neposunují dál, jen uzlují naše myšlení.
Zkuste si přečíst příběh z dávné historie o mnichovi, který podle nás byl velmi těžce tělesně postižený, ale hlava ta předčila kohokoliv. Přestože byl svázán tělem, duch mu dával velkou svobodu. Zkusme se poučit a najít svobodu i ve všednosti našeho dne.

… „Vy budete žít, Heřmane, jakmile se podřídíte jeho vůli (Boží) a budete za svůj život děkovat.“….

… „Ale ne, vy mi nerozumíte.“ Kdo chce žít, musí nechat proud téci dál, aby mohla přitékat nová voda. Kdo nedává, je neschopen přijímat a zůstává neplodným na srdci i na duchu.“….

…. „Heřmane, být milován a smět milovat. To nejhlubší, nejvlastnější a nejtrvanlivější štěstí zakusíme v tom, že jsme milováni Bohem. Této lásky se nám však nezřídka dostává pod křížem. Milujeme-li lidi a jsme jimi milováni, to je jen kousek štěstí. Dokonalé štěstí můžeme nalézt jedině v Bohu.“…..

… „Láska je životní princip Nejsvětější Trojice. Láska je také jeden a jediný smysl lidského bytí, protože člověk směřuje k Bohu. Láska Boha k nám je Otcovo Ano k jeho dítěti a přijetí do společenství s ním, které nazýváme nebem. Láska člověka k Bohu je pokorné a důvěrné otevření se milosti, světlu, lásce a životu Boha. Je to uctivé přinesení Božího daru domů a nezřídka je to osamělá cesta víry nocí a zkouškami vstříc ránu a světlu. – Směřuji k Bohu a Bůh je láska.“ …

… „Ne, paní Veroniko, nyní víc prosím o poznání toho, co Bůh pro mne chce. K tomu, že jsem jiný než ostatní a že jsem zvláštní, k tomu už jsem řekl své Ano.“ …

… „Na…šel jsem ži…vot, po…slední kamének… do mozaiky.“
Proto tak přešťastně svítily oči sklíčeného bolestmi, které byly jistě nesnesitelné! Magistra zachvátila závist. Štěstí, které dovede tak triumfovat nad trýzní těla, musí být obrovské. Instinktivně však cítí, že toto cizí štěstí by pro něho mohlo znamenat nebezpečí.
„Ach,“ poznamenal s urážejícím úsměškem, „opravdu? A jaký nádherný obraz se před vámi objevil?“ Nemocný se chvíli díval do černých nepokojných očí. Pak vydala jeho ústa, i když jen šeptem a trhaně, svědectví tiché jako dech. Řek se musel shýbnout. A udělal to tak spěšně, že sám svému chování nerozuměl.
„Příteli…“
Toto oslovení lékaře odzbrojilo, ale zároveň v něm vzbudilo úlek.
„Příteli, já jsem…šťasten… skryt…bohatý…Život…Náš Pán Ježíš Kristus… On je…život…můj život.“ Hluboce otřesen se dívá Řek na nemocného. Nepůsobí jeho svědectví pravdivě, věrohodně, už jen proto, že je vydává radostně ve stavu nejvyšší slabosti? Nevlastní Heřman z Althausenu podivuhodnou svobodu? Jeho duch zvítězil nad ubohým tělem. Na ochrnulých údech jsou těsná pouta, ale duch se svobodně povznáší nad ubohost, utrpení, nad slabost a selhávání sil. Cheirisophos cítí, že jeho úsměšek se mění v úctu před jedinečným smyslem této existence. Dlouho zůstal stát u postele, neobyčejně bezradný a rozrušený. Konečně zamumlal: „Rozumět vám, Heřmane, nemohu. Ale těším se s vámi, že jste našel domov.“

… „Ale neputují všichni lidé pouští své osamělosti? Může člověk člověka pochopit tak, a tak ho přijmout a milovat, aby ten náhle probuzen a ohromen nezjistil, že mu nakonec v nejhlubší hlubině jeho bytosti ten druhý neporozuměl? A že je sám? Každé lidské setkání, byť v nejušlechtilejší lásce, je zároveň nalezením i ztrátou. Teprve u Boha nalezne člověk věčný domov.“ …

… „Když vidím kolem sebe dobré a svaté lidi, cítím se trochu skryt – v bezpečí. Ale vždy jsem si vědom toho, že ani nejmilejší a nejlepší lidé nejsou spolehlivou oporou. Kdybych totiž stavěl jen na nich, žil bych v ustavičném strachu, že je ztratím. Proto obracím svůj pohled na našeho Pána. Kdo ho hledá v lásce, ztratí bázeň a strach.“
…

… „Heřmane, jak je to dobré, že jsou matky. Naše zpupná mužnost by sloužila jen k borce toho, co je, kdyby dobrota našich matek nepřinášela nový život. Matky berou naše tvrdé pěsti a spínají je. Dělají z nich ruce, které se modlí.“ …

… „A ty činíš svůj postoj závislým na řečech druhých, můj synu? Musíme jít svou cestou a nedat se mýlit postojem druhých, když se tato cesta odklání od Boha.“ …

Od této autorky je v knihovně k dispozici také román Přišel z hor (K.ZI)

Kinematograf

Výběr filmu

V současné době je spousta možností, jak se dostat ke všem možným druhům filmů. Máme mnoho televizních kanálů, internet také nabízí mnohé možnosti, jak se k nim dostat. Ale jak se v té záplavě neutopit? Vždyť člověk má jen omezený čas a každá minuta má velkou hodnotu. Mnozí se spoléhají na krátký popisek v televizním programu, který může napovědět, co lze od filmu čekat. Lepším způsobem je to, když máme nějakého známého, který je podobně naladěný jako my a necháme si poradit. Další způsob nabízí internet, kde i v českém jazyce lze nalézt kvalitní databázi filmů – csfd.cz, kde jednak jsou krátké popisky, ale jsou tam i mnozí uživatelé, kteří mají možnost filmy hodnotit hvězdičkami a psát komentáře. Pokud se tam člověk přihlásí, má možnost si časem vybrat různé lidi, kteří mají podobný postoj k filmu a kteří dávají následně skvělé tipy na snímky, které má smysl vidět. Dále zde je i procentuální hodnocení filmů, které trochu napovídá o líbivosti filmu. Je dobré si uvědomit, že většina filmů je hodnocena ne na základě umělecké či řemeslné kvality, ale podle toho, zdali se film líbil a zda pobavil.

Další dobrou věcí, která je v internetové databázi csfd.cz, je provázanost filmu s režisérem, scénáristou, hudebním skladatelem či herci. To umožňuje, abychom se např. podívali, co všechno daný režisér natočil či kde všude daný herec hrál. To nám může pomoci v tom, abychom se po zhlédnutí filmu, který nás zaujal, podívali na tvorbu dané osoby v širším pohledu a případně nás to nasměrovalo k dalšímu filmu. Tímto způsobem nám časem vyvstanou jména, která nám rezonují, která nám jsou blízká a od kterých víme, co čekat. Začne vznikat síť tvůrců ne na základě toho, co se o nich říká, ale na základě toho, co dělají a jak se s tím sami porovnáváme, což je asi nejlepší způsob setkání s filmem. Objevujeme vnitřní svět tvůrce. Jako například u filosofie lze číst mnoho knih o filosofech a utvořit si na ně názor, kterým jsme schopni zaujmout leckoho. Mnohem poctivější je číst konkrétní dílo myslitele a to nechat v sobě zaznít. Je to metoda náročnější, neboť my sami musíme vyvinout nemalé úsilí o pochopení. Recenze na vše možné jsou hezké, ale nikdy nenahradí to, když se člověk sám setká s recenzovanou skutečností.

Jsou filmy, které mohou člověka měnit. Každé pravé umění člověka vede výš nad to, kým je. Nutí jeho oči, rozum a zkušenosti spatřit něco víc, podívat se na věc z jiného úhlu. Přiblížit se k lidskému údělu jinak. Taková zkušenost mnohdy může být bolestná, avšak plody takového vyjití z konformní zóny dávají člověku pocítit, co se v něm skrývá a že realita je mnohdy mnohem bohatší, než se nám na první pohled může zdát.

Jistě je možný i jiný přístup k filmu. Například mnozí lidé se na filmy dívají proto, že se v první řadě chtějí zbavit myšlenky na svůj vlastní život, nechtějí se zamýšlet, nechtějí do filmu vstupovat, chtějí se jen odreagovat. Tento přístup je sice lehkovážný, ale mnohdy člověku pomůže tím, aby se netočil kolem sebe. Je na každém, aby si následně uvědomil, zda mu tato činnost síly vzala, nebo mu je dodala. Mnohé těžké chvíle by měly být totiž spíše zpracovány, protrpěny, abychom z nich mohli vyjít silnější. Pokud uděláme úhybný manévr, mnohdy se svému zrání vyhýbáme, a pokud tyto chvíle nenecháme léčit Tím, který člověka povolal k životu, vyhýbáme se hloubce života.

Na závěr bych rád dal tip na jeden film. Jedná se o snímek Svědomí (1948) režiséra Jiřího Krejčíka, který bude vysílán na stanici ČT art 14. 4. 2019 v 21:10. Jedná se, jak již z názvu vyplývá, o boj ve svědomí, o zápas o důstojnost před sebou a před druhými. Jak vina člověka může očišťovat a následně si uvědomit, že slova, která vyřknu, by měla být opřena o život v pravdě, jinak se často jedná jen o manipulativní ideologii. Starý film, avšak velké téma v celých dějinách lidstva.

Ondřej Špinler

Jsme rádi, že vás můžeme hostit

Rozhovor s Jiřím Tenglerem

Jeden postní pátek se kazatel místního sboru Českobratrské církve evangelické stavil na kus řeči na katolické faře. Nad černým čajem si s katolickým knězem povídali i o tématech, která by mohla zaujmout i Vás.

Minulou neděli Vás přijel navštívit synodní senior Daniel Ženatý, jak do dopadlo?

Měli jsme bohoslužbu, při které kázal, a následovala beseda. On je hodně optimistický, dokáže vyhmátnout bolavá místa a říci, kudy by se dalo jít dál.

A jaké jste našli důvody k optimismu?

Dvojí, jednak po lidsku, že ve sborech máme lidi, kteří tam jsou rádi a rádi něco dělají a není jich málo, a pak z duchovního hlediska, že jsme přeci církev Páně a on nás neopustí.

Právě ses vrátil z týdne, ve kterém jsi lektoroval vikářům (farářům v záběhu). O čem jsi jim vlastně přednášel?

Mluvím s nimi o homiletice a trošku o liturgice.

Jaký je podle tebe rozdíl v pojetí kněžství mezi našimi církvemi?

Klasická protestantská odpověď vychází z Prvního listu Petrova, který mluví o všeobecném kněžství všech pokřtěných (1 Petr 2,9), ale vnímám jako určitý deficit na naší straně, že pak už nedomýšlíme, co to vlastně znamená, že jsme kněžími pro celé stvoření, že máme být prostředníky mezi světem a Bohem. My slovo kněz pro faráře nepoužíváme, ale je pravda, že ten, kdo vede bohoslužbu, ať chce nebo ne, určitou kněžskou službu vykonává, i když my tomu tak neříkáme. Eucharistii nevnímáme jako oběť, kterou bychom se přímo účastnili oběti golgotské.

Máte personální nouzi, anebo máte farářů a farářek dost?

Dlouhodobě je trvalý lehký hlad po kazatelích, jsou volná místa, ale dá se říci, že sbor, který potřebuje faráře, po určité době faráře najde. Otázkou je, jak to bude do budoucna, kdy bude muset na plat svého faráře přispívat mnohem víc.

Za tři roky to bude půl milénia, co Curyšský reformátor Ulrich Zwingli uspořádal v postní době hromadné jedení párků v opozici vůči tomu, co vnímal jako katolické „skutkaření“. Jaký máte vlastně v CČE vztah k postu?

Používáme liturgický kalendář podobný tomu vašemu, takže i postní dobu prožíváme, připomínáme si Popeleční středu, i když popelec nemáme. Praxe je ale různá. Spousta lidí si dnes uvědomuje, že jsou přesyceni, a hledají nějakou formu postu, která je pro ně aktuální, třeba jeden vikář se postí od Facebooku. U nás je vždycky problém říci: „Tohle dělej!“, spíše se snažíme inspirovat. Já jsem v tom starosvětský, postím se od alkoholu a v pátek od jídla.

V posledních dvou letech jsi strávil nemálo času se ženou a rodinou ve Skotsku. Jakožto člověk, který nerad cestuje, se rád vyptávám ostatních, co v zahraničí načerpali za poznání, abych se sám nemusel hnout z místa. Co tedy po návratu do Čech dovedeš lépe docenit a v čem bychom se mohli naopak inspirovat?

Byl jsem mile překvapen, že to tam není zas až tak jiné než u nás, zvláště co se lidí týká. Církevní život se v jádru moc neliší. V čem jsou dobří, je jejich pragmatismus. Jsou mnohem pružnější v přizpůsobování církevního života novým výzvám, vidí problém a snaží se ho řešit. Co jsem naopak chápal jako nedostatek, je rozpačitá práce s dětmi a mla-

dými lidmi. Z hlediska celospolečenského pak mají dost chudý veřejný sektor. Tak třeba za dvě půlhodinové lekce hudebního nástroje pro dítě tam člověk zaplatí tolik co v poličské ZUŠce za pololetí. Dětská hřiště, kroužky, společenské akce, všechno mnohem méně závisí na státu nebo městě a mnohem víc se musí zapojit lidé, aby něco zorganizovali, a je to pro ně docela náročné.

A celková bilance?

V Poličce se máme líp než v Thurso, sice máme nižší platy, ale to přeci není jediná hodnota. To, že máme pěkné parky, opravené chodníky a kvalitní a dostupnou zdravotní péči a mnoho dalšího, se taky musí započítat.

A na závěr bych se dotkl toho našeho přebývání u vás v kostele. Osobně jsem se bál, že to způsobí větší pohoršení na katolické straně, ale ukázalo se, že komu nevyhovuje prostor vašeho kostela (což docela dobře chápu), jednoduše jde na některou z ostatních nedělních bohoslužeb v katolických prostorách. Ale čekal bych, že u vás by reakce na toto hoštění mohla být mnohem ostřejší.

Osobně jsem byl překvapený, jak ten návrh hladce prošel. Podle mě jsou lidé velice rádi, že mohou náš kostel poskytnout. Akorát nás trošičku omezuje, že tam nemůžeme po bohoslužbě dělat hluk, když nahoře sedíme u kafe. Ale aspoň nás to donutilo vyměnit ty strašně omšelé podsedáky, které jsme tam měli, za nové.

Za pohostinnost i čas poděkoval E.T.

Jak jsem se v lidech spletl

aneb poděkování paní Nině

Víte, jak vám čas od času zavolá někdo s exkluzivní nabídkou něčeho, co vůbec nepotřebujete, ale protože jste příliš zdvořilí, strávíte s tímto neodbytným člověkem příliš mnoho času, než se Vám podaří zavěsit? Mám tu smůlu, že mi podobné telefonáty chodí i ze zahraničí.
Jednou jsem zvedl telefon a slyšel jsem muže se silným akcentem, který mi tvrdil, že je právník z Honolulu a že mi volá, aby mi mohl poslat nemalou částku z dědictví jisté zemřelé paní, kterou neznám. Pousmál jsem se a už už jsem hodlal udělat to, co doporučuji všem ostatním v podobných případech, poděkovat a nekompromisně zavěsit. Zaujalo mne ale, že hlas začal mluvit o Katolické církvi a o místě, které by snad s trochou fantazie mohla být Polička, jak tento název je schopen přečíst Havajec.

„Jak se ta dáma jmenovala?“ zeptal jsem se.

„Nina Zamicki.“ Dostalo se mi odpovědi.

„Víte co, pošlete mi ty informace a to, co po mně chcete, do mailu.“

K mému překvapení mail skutečně přišel a vypadal věrohodně. Nic z vyžadovaných informací nebylo zneužitelné, prakticky chtěl znát pouze číslo účtu farnosti, a tak jsem se rozhodl mu odpovědět, stále ještě přesvědčen, že přijde další mail, ve kterém se ukáže, že to byla pěkná kulišárna.
Ale, světe, div se, kulišárna to nebyla.

Za pár dní nám na farním účtu přistálo téměř 65 tisíc Kč, 3% z bankovního účtu zemřelé Niny Zámečníkové narozené před 86 lety v Poličce, která toho času žila v Honolulu na Havaji.

Kdo byste paní Ninu pamatoval nebo o ní něco věděl, dejte mi prosím zprávu. Mše svatá za ni bude sloužena 9.4. ve farní kapli. RIP.

Dubnová praktikália

pár praktických informací a proseb

AGAPÉ na Bílou sobotu

I letos plánujeme, že po Velikonoční vigilii v noci ze soboty 20. na neděli 21. dubna připravíme na faře společné agapé. Sejdeme se po čtyřicetidenním postu, abychom oslavili Zmrtvýchvstání Páně.

Chtěla bych vás tímto poprosit, zda byste mohli něco na tuto hostinu přinést během soboty na faru. V kostelích bude vyvěšena tabulka, kde se budete moci zapsat, že se chystáte něčím přispět. V loňském roce byl velký nepoměr sladkého a slaného. Sladkého bylo mnohem více. Zkuste se, když se budete zapisovat, podívat, jaký je poměr pohoštění, abychom vše zvládli bez zádrhelů.

Všem, kteří s námi přijdou slavit, děkuji za jejich hojnou účast.

Adopce oken na faře

Před rokem si někteří farníci adoptovali okno na faře. Chtěla bych je poprosit, zda by opět letos svoje okno mohli v jarních měsících umýt.

Všem předem děkuji.

Dětské oddělení farní knihovny

V druhém čísle Farního posla jste se mohli dočíst, že jsme knihovnu obohatili o některé výtisky dětské literatury. Chtěla bych vás pozvat, abyste tyto knihy pro děti a některé i pro mládež prolistovali a případně si pro děti půjčili, nebo s nimi společně vybrali.

Některé děti mi říkají, že doma nemají Bibli. Tady v knihovně je asi šest různých výtisků. Teď s otvírajícím se jarem nebudou mít děti chuť číst, spíše budou venku, ale pamatujte na tuto nabídku v období příznivějším pro čtení a půjčte si domů dětskou Bibli. Zkuste se společně seznamovat s příběhy, které mají dosah i do dnešní doby. Děláme stejné chyby, radujeme se ze stejných věcí, klademe si stejné otázky ... A při čtení budete spolu.

A. Navrátilová

Pro chytré hlavičky

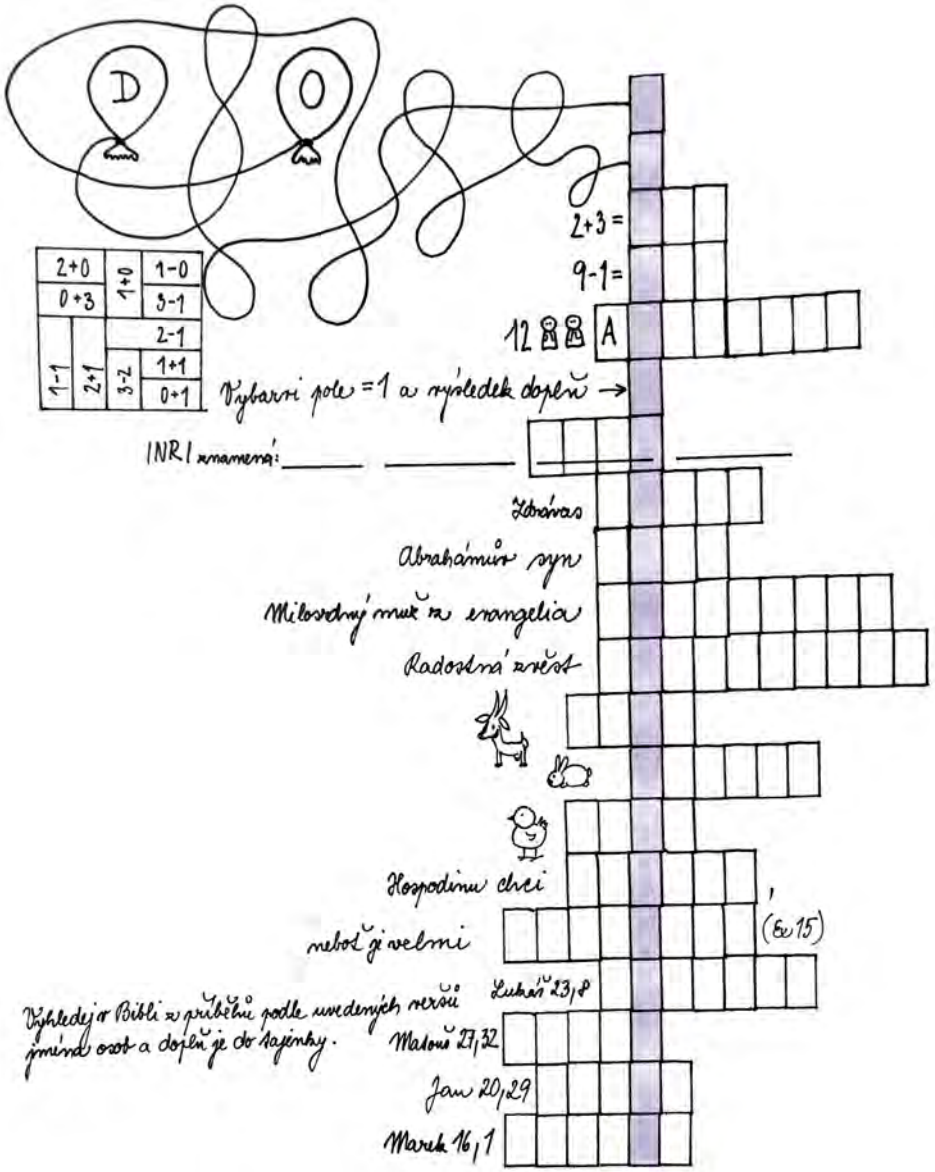

Zápis z jednání pastorační rady

14.3.2019

1) zhodnocení akcí proběhlých od posledního setkání pastorační rady
   - Ekumenická bohoslužba proběhla s účastí mnoha věřících a posezení po ní bylo příjemné.
   - Přednášky: „Co jsou vlastně ty křesťanské hodnoty“ v Divadelním klubu mají kladné ohlasy mezi účastníky – příští rok dodržovat časovou dotaci, nejvíce 75 minut.
2) informace ze Svatojosefské jednoty
   - Jordánský ples proběhl uspokojivě, výbor SJ děkuje všem, kteří nějakým způsobem přispěli k jeho zdárnému průběhu.
   - Probíhají jednání o pronájmu restaurace.
3) informace z Charity
   - je jmenovaná nová ředitelka Diecézní charity.
   - 5. 6. se uskuteční přednáška o pěstounství.
   - 8. 6. v Liboháji Běhoděj a poté v 17:00 koncert v kostele sv. Michaela.
4) Informace administrátora
   - Opravy v kostele sv. Jakuba nabírají obrátky a v nejbližších dnech budeme vybírat barvu na výmalbu kostela, prosíme farníky o modlitby za zdárnou realizaci oprav.
   - Opravy v Květné a varhan z kostela sv. Michaela budou finančně velmi nákladné, možná budeme muset odložit opravu kostela v Modřeci a rozložit opravu kaple v Pomezí.
   - O Velikonocích bude Boží hrob instalován v márnici v areálu hřbitova sv. Michaela.
   - Plánujeme společné agapé na faře po Velikonoční vigilii.
   - 16. 6. farní den – ti, co vloni pomáhali s organizací, budou opět vítáni v týmu, hledáme moderátory pro tento den – kdo máte chuť, přihlaste se u P. Enderleho.
5) k projednání
   - Příští rok bychom se pokusili uspořádat duchovní obnovu v postní době pro děti, pro mládež a pro farníky.
   - Na podzim chystáme uspořádat anketu mezi farníky, budete se moci vyjádřit k některým činnostem ve farnosti.
   - Žehnání domů – o. Tomáš udělá pilotní projekt a po vyhodnocení se rozhodne o pokračování; budou třeba dobrovolníci k roznášení dopisů do domácností.
   - Úprava liturgického prostoru v kostele sv. Jakuba – budou osloveni dva lidé k vytvoření studie a jedna z nich by měla být vybrána a realizována.
   - Vedení chrámového sboru není dořešené – vše je v intenzivním jednání.
   - Dobrovolníky, kteří chodí za klienty LDN a Domova důchodců, máme zajištěny, těžko ale nacházíme cestu k novým potřebným lidem, a tak kapacita prozatím stačí.
   - Hledáme člověka, který by měl nápad a chuť zorganizovat akci farnosti při „Času pro neobyčejné zážitky“ už pro rok 2020 – hlásit se můžete o. Tomášovi.
6) Další setkání pastorační rady se uskuteční v úterý 14. 5. 2019.

Postní zpovídání v Poličce

pondělí 8. 4. od 15:00 do 17:00 hod. na faře
(P. Stanislav Tomšíček ze Svojanova, P. Tomáš Enderle)

úterý 9. 4. od 9:00 do 11:00 hod. na faře
(P. Josef Kopecký a P. Petr Zelinka ze Sebranic, P. Tomáš Enderle)

úterý 9. 4. od 15:00 do 17:00 hod. na faře
(P. Milan Romportl z Borové, P. Tomáš Enderle)

čtvrtek 11. 4. od 9:00 do 11:00 hod. na faře
(P. Ondřej Špinler ze Sádku, P. Tomáš Enderle)

Bohoslužby o Velikonocích v Poličce a okolí

	Polička Sv. Michael	*Pomezí Sv. Jiří*	*Sádek Nejsv. Trojice*	*Korouhev Sv. P a P*	*Borová Sv. Markéta*
Květná neděle	10:00	8:00	9:00	11:00	8:00
Zelený čtvrtek	18:00		17:00	19:00	18:00
Velký pátek	18:00		17:00	19:00	18:00
Bílá sobota	21:00		18:00	20:30	20:00
Velikonoční neděle	7:30 10:30	9:00	9:00	11:00	8:00
Velikonoční pondělí	7:30		8:00	11:00	8:00

Svatý Vojtěch

Světec jara

Každoročně 23. dubna si připomínáme mučednickou smrt druhého pražského biskupa, kterou podstoupil roku 997 v pohanském Prusku. Narodil se kolem roku 956 na slavníkovské Libici. Otec kníže Slavník a matka Střezislava. Devět let (972 – 981) strávil v Magdeburku v blízkosti arcibiskupa Adalberta, který mu při biřmování dal své jméno. Po smrti prvního pražského biskupa Dětmara, od kterého přijal roku 981 kněžské svěcení, se stal jeho nástupcem. K volbě došlo 19. února 982 za účasti Boleslava II. na Levém Hradci. Vojtěchova investitura (uvedení do úřadu) proběhla ve Veroně císařem Otou II. roku 983. Biskupské svěcení mu poté udělil metropolita Willigis. arcibiskup mohučský. Tehdy do pražské diecéze patřilo kromě Čech a Moravy také Slezsko, část jižního Polska a Slovenska.

Libice nad Cidlinou, obec vzdálená asi 5 km jihovýchodně od Poděbrad, patřící do královéhradecké diecéze, která zde sousedí s arcidiecézí pražskou. Od konce 8. století se na území obce nacházelo slovanské blatné hradiště. Bylo vybudováno ve strategicky výhodné poloze při soutoku Cidliny s Labem, kde bylo obklopeno lužními lesy. Jejich zbytky dnes chrání národní přírodní rezervace Libický luh. V první polovině 10. století zde bylo hradiště, za bojů Čechů se Zličany bylo poškozeno, ale po polovině 10. století nastal rozvoj celého hradiště, jenž byl spojen se jménem knížete Slavníka, zakladatele rodu Slavníkovců. První písemná zmínka o Libici pochází z Kosmovy kroniky české a vztahuje se k úmrtí knížete Slavníka v roce 981. Podle legend se v Libici narodil druhý pražský biskup svatý Vojtěch. Na Libici bylo sídlo jeho bratra Soběslava, který začal vést samostatnou zahraniční politiku a dostal se do sporu s Přemyslovci, kteří v roce 995 využili jeho nepřítomnosti, dobyli libické hradiště a vyvraždili přítomné členy rodu Slavníkovců (28. září).

Letošní tradiční pouť k tomuto světci se koná v sobotu 27. dubna. Slavnostní koncelebrovanou mši svatou, které bude předcházet od 9. 15 hodin modlitba a litanie k národním patronům s prosbou o požehnání pro diecézi a nová duchovní povolání, bude sloužit v 10 hodin v libickém svatovojtěšském kostele sídelní královéhradecký biskup Mons. Jan Vokál. Po mši sv. se půjde modlitební cestou na slavníkovské hradiště, kde bude pouť zakončena modlitbou za nová duchovní povolání a Regina Caeli. Touto poutí začíná již 23. roční novéna za duchovní povolání, která probíhá každoročně od dubna do prosince, vždy poslední sobotu v měsíci. Mše svatá bude pokaždé sloužena v 10 hodin.

Mirek Anderle

Pravidelnosti a nepravidelnosti

Společenství ve farnosti

Schůzky mladších dětí: 13. 4. a 27. 4. sraz ve 14:00 na náměstí
Schůzky starších dětí: 3.—5. 5. víkendovka
Ministrantské schůzky: soboty 6. 4. a 4. 5. v 9:00 na faře
Teologický klub: sobota 6. 4. v 19:00 na faře
Setkávání seniorů: středa 3. 4. a 15. 5. v 16:00 na faře
Příprava na 1. sv. přijímání: 5. 5. v 17:00 na faře (děti i rodiče)

Zápasy KAHL

Odehráno v březnu 2019

2. 3.. 2019 v Poličce	BK ŘKF Polička– HC Balauři	3 : 8
10. 3. 2019 v Rychnově	HC Zilvar – BK ŘKF Polička	10 : 4

Sbírky minulý měsíc:

	Polička	Pomezí
3. března, na opravu fary ve Svojanově	26 517 Kč	3 380 Kč
10. března, pro farnost	10 477 Kč	3 015 Kč
17. března, pro farnost	12 988 Kč	3 130 Kč
24. března. na pojištění kostelů	16 471 Kč	3 700 Kč
31. března, pro farnost	9 865 Kč	2 804 Kč

Mimořádné sbírky příští měsíc:

14. 4. na pastorační aktivity v diecézi
5. 5. na opravu kapličky v Pomezí

Všem dárcům ať Pán Bůh odplatí.

Pozvánky:

13. 4. **Diecézní setkání mládeže** (hlásit se u Petra Dvořáka ml.)
27.4. **Pochod pro život** PRAHA, více na pochodprozivot.cz
4.5. **Turnaj v Bangu** v Sebranicích na faře - více informací na plakátcích, hlásit se je třeba do 20. dubna na bobseter(at)seznam.cz

Rozpis bohoslužeb

Neděle 7. 4. 5 neděle postní	7:30 M: za živé a zemřelé farníky 9:00 J: za rodiče Kryštofovy a Pospíšilovy 10:30 E: za spásu duše zemřelého člověka
Úterý 9. 4.	7:00 K: za zemřelou Ninu Zámečníkovou
Středa 10. 4.	18:00 K: na poděkování za 87 let života
Čtvrtek 11. 4.	15:30 LDN: za Věru Schauerovou a její děti
Pátek 12. 4.	15:30 P: za dar života a manželství 18:00 K: za dary Ducha svatého při studiu, úspěšné složení zkoušek a nalezení životního povolání
Sobota 13. 4.	18:00 M: za uzdravení bratra a Boží požehnání pro jeho rodinu
Neděle 14. 4. Květná neděle	8:00 J: za Jiřího Dočekala 10: 00 M: za živé a zemřelé z rodiny Dvořákovy a Balášovy
Úterý 16. 4.	7:00 K: 15:30 LDN:
Středa 17. 4.	18:00 K: za Marii a Jana Lánského a živé a zemřelé z tohoto rodu
Čtvrtek 18. 4. Zelený čtvrtek	18:00 M: za Rozálii Kysilkovou a manžela Václava
Pátek 19. 4. Velký pátek	18:00 M: Velkopáteční obřady
Sobota 20. 4. Bílá sobota	21:00 M: Za nově pokřtěné po celém světě
Neděle 21. 4. ZMRTVÝCHVSTÁNÍ PÁNĚ	7:30 M: za živé a zemřelé farníky 9:00 J: na poděkování za 70 let života a požehnání do dalších let 10:30 M: na poděkování za 75 let života
Pondělí 22. 4.	7:30 M: Za duše zemřelých dárců mešních fundací
Úterý 23. 4.	7:00 K:
Středa 24. 4.	18:00 M: za Petra a živé a zemřelé z rodiny Kozlovy a Slámovy

Čtvrtek 25. 4.	15:30 LDN:
Pátek 26. 4.	18:00 M: na poděkování za 70 let života a za děti
Sobota 27. 4.	18:00 M: za Aloisii a Jaroslava Knytlovy, s prosbou o víru v rodinách dětí
Neděle 28. 4. 2. neděle velikonoční	7:30 M: za živé a zemřelé farníky 9:00 J: za poutníky 10:30 M: za Jiřího Stodolu a Boží požehnání pro děti s rodinami
Úterý 30. 4.	7:00 K:
Středa 1. 5.	18:00 M: za dary Ducha svatého
Čtvrtek 2. 5. sv. Atanáše, biskupa	15:30 LDN:
Pátek 3. 5. sv. Filipa a Jakuba, apoštolů	18:00 M: za rodinu a vnoučata
Sobota 4. 5..	18:00 M: za zemřelého manžela, bratra a přátele rodiny a Boží ochranu pro rodiny dětí
Neděle 5. 5. 3. neděle velikonoční	7:30 M: za živé a zemřelé farníky 9:00 J: za Františka Pospíšila, živé a zemřelé členy rodiny Pospíšilovy a Terenovy 10:30 E: na poděkování za 75 let života a za rodinu

Legenda: místa konání bohoslužeb
M: kostel svatého Michaela v Poličce
K: kaple na faře v Poličce
J: kostel svatého Jiří v Pomezí
E: evangelický kostel v Poličce
LDN: Léčebna dlouhodobě nemocných v Poličce
P: Penzion v Poličce

Nácviky ministrantů o Velikonocích:

Velký pátek: 10:30 u sv. Michaela
Bílá sobota: 10:30 u sv. Michaela

Dostavte se prosím v hojném počtu.